

Poemes

Marta Pessarrodona

849.915
PES
b 17192870

Col·lecció Poesia de Paper

123

Poemes

Marta Pessarrodona

Universitat de les
Illes Balears
Servei de Biblioteca i
Documentació
Edifici Ramon Llull

Palma, 2001

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5108241054

© del text: l'autor, 2001

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 2001

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro, Perfecto Cuadrado i Albert Ribas

Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Carrer de Jaume Balmes, 39 i 43. 07004 Palma

ISBN: 84-7632-723-4

DL: PM/204-2002

Foto: Pilar Aymerich

Marta Pessarrodona (Terrassa, 1941) és poeta, narradora, assagista i traductora. Ha estat lectora d'espanyol a la Universitat de Nottingham, Anglaterra i comissària de l'exposició i seminari *El Grup de Bloomsbury* (Barcelona, 1986) i en l'actualitat dirigeix una col·lecció de llibres (*Mujeres Viajeras*) per a l'editorial Plaza & Janés de Barcelona. Considera que la seva qualitat de vida es basa en la companyia d'una gossa o vàries i la pràctica d'algun esport civilitzat (tennis i golf). Estima algunes ciutats amb passió—Londres, Berlín, Buenos Aires, Zürich i Jerusalem—i sol viatjar sovint, com a conferenciant o com a poeta que llegeix la seva obra. Llegeix algunes llengües (alemanya, anglesa, francesa, italiana) i n'estudia d'altres (totes més l'hebreu). Diuen que és molt amiga dels seus amics i que cuina decentment. El seu darrer llibre de poemes és *L'amor a Barcelona* (Columna, 1998) i de biografia, *Frederica Montseny: un retrat*, amb fotografies de Pilar Aymerich (1999). En l'actualitat està treballant en un llibre en prosa sobre ciutats, en dos de poesia, un de narracions i en un retrat de Mercè Rodoreda.

BIBLIOGRAFIA

Poesia

7 *Poemes* (1964); *Primers dies de 1968* (1968); *Setembre 30* (1969); *Vida privada*, 1973; *Memòria i* (1979); *A favor meu, nostre* (1981); *Poemes: 1969-1981* (1984); *Berlin Suite* (Barcelona: 1985); *Homenatge a Walter Benjamin* (1989) *Hyllnig till Walter Benjamin* (1998, versió sueca de Lasse Söderberg); *Tria de poemes* (1994); *L'amor a Barcelona* (1998); *Confession* (1998, antologia a la llengua anglesa amb versions de Jenny Attala, Pat Boran, Stephen Boyd, Tony Curtis, Theo Dorgan, Bill Herbert, Mary O'Malley i Eugènia Puig); *Marta Pessarrodona. Versos* (Lleida: Aula de Poesia de la Universitat de Lleida, 2000).

Prosa

"En busca de Elizabeth", a *Doce Relatos de mujeres* (1982): també a *Frauen in Spanien* (1989); Nessa Nin, *Narracions* (1988; *Narraciones*, 1988); *Les senyores-senyores ens els triem calbs* (1988); "Guy Fawkes a les Golondrines" in *Les Golondrines: Cent anys* (1988); "Urbis et Puellae" a *Barcelldones* (1989); "L'elisir d'amore" a *Dotze Escriptors dotze hores a les Rambles* (1992); *Ever More. Ficcions* (1995); "Durand Gardens", a *Dones soles* (1995); *Gent del Guinardó* (work in progress).

Biografia

Montserrat Roig: *Un retrat* (1994, amb Pilar Aymerich); Maria Aurèlia Capmany: *Un retrat* (1996, amb Pilar Aymerich); Frederica Montseny: *Un retrat* (1999, amb Pilar Aymerich).

Assaig

"La dimensió europea de la cultura catalana", dins de *Annals del 10è Aniversari* (1992); "Persiguiendo el tiempo. La literatura, los senderos de un pensar poético", in Manuel Cruz y Fina Birulés, eds., dins de *En torno a Hannah Arendt* (1994); "Barcelona, una nova ciutat europea", dins de *17 per Barcelona* (1995); *De Dublín a Jerusalem* (work in progress); "La señora Dalloway o la heroína es la autora", dins de *Heroínas de Ficción* (1999)

Teatre

Això Guixa. *Homenatge a Joan Oliver/Pere Quart*, dramatúrgia amb Pere Planella (1999); *Història* (1975); "Tres dies que van sotraguejar el règim franquista", a *Dones i Catalunya* (1982 i 1983); *Patir, passió, "pastiche"* (Abans de la funció) (1990); *Les illes gregues*, 1994 (sense estrenar); Harold Pinter, *L'amant* (adaptació catalana de *The Lover*, 1982 i 1982); Mark Medoff, *Fills d'un Déu menor* (versió catalana de *Children of a Lesser God*, 1984); Willi Russell, *Tot educant Rita* (versió catalana de *Educating Rita*, 1985); Marguerite Duras, *Savannah Bay* (versió catalana de *Savannah Bay*, 1986); Arnold Wesker, *Four Portraits-Of Mothers* (1996)

“El tiempo es breve, las ansias crecen, las esperanzas menguan, y con todo esto, llevo la vida sobre el deseo que tengo de vivir.”

Cervantes

A CARLES RIBA

Si sabéssiu, Mestre, quanta pols roman en els vostres
versos
ostentosament arreglerats a les biblioteques
dels fabricants del meu poble. Si sabéssiu com son de
tediosos
aquella que se certifiquen deixebles
i sota la capa del vostre nom ens fan avorrir la llengua.
Com uns i altres minven les contrades,
com estrangulen els límits secularment damnats.
Com prediquen i prediquen sense adonar-se que encara
hi ha gana
i la gana fa tèrbols els noms encara que siguin els mes
bells.
Si sabéssiu com combreguen tristesa i com hem de negar
que som joves
i adelerats del poema per ser agradables ais seus ulls
miops
en els quals mai no podem retrobar la mirada.
Si sabéssiu les ganes de posseir un Bierville, al mes lluny
possible
on sense enyor del que ens ha vist néixer crear la raó per
cada cosa.

Jo, abans que a vos, ho he explicat tot a Cornelius van der Geest,

creient que els segles li haurien donat pedagogia
suficient

per poder ajudar-me. He aprofitat el moment millor
on sols deu persones feien col·loqui.

Però ell no ha sabut comprendre'm, ni els seus ulls
vidriosos parlar-me.

Recordant-vos he anat, sense alè, al refugi de l'erudició,
però els manuscrits emmudien al so de la meva passa,
els arxius es tancaven hermètics
i les lletres que jo no entenia s'esborraven.

El dubte, el pecat sense penitència de ser jove, i d' estimar
vehement

persones i coses, m'han fet creure en una condemna
eterna.

I he corregut a Portobello per vendré l'anima,
els he assegurat que era pura i anglesa, però
ells han esbrinat la veritat i m'han dit

que era petita com la meva terra i que no hi havia lloc,
ni en les seves cambres ni en les seves arqueus, per ella.

M'he fet marxant d'antiga ferralla. He embolcallat el
meu deler

en velles cuirasses que qualsevol, en mirar, profanava.

M'he fet llibrer de salms que ningú no deia ni cap religió
acceptava.

M'he fet cambrer de delicades dames i sempre m'he
trobat

com a l'inici; amb una ploma sense tinta
i milers de paraules sense paper on posar-les.

Però si sabéssiu, Mestre, com s'expliquen els diners,
voltats de les vostres *Estances*,
i el que es guanya i el que encara no es guanya.
I com, tot anomenant-vos, es fa política estranya
que cap afamat no en porta un bocí a la boca.
Si sabéssiu el poc que costaria d'odiar-vos,
de cremar els llibres per pura asfixia, per pura impotència.
Si sabéssiu el Bierville que n'han fet de la nostra casa...

(De *Setembre 30*, 1969)

A CARTAGO AMB MÚSICA DE PURCELL

A Carles Riba, en homenatge

No sé si amb un déu advers
vaig començar d'escriure...

(No sé si roman pols encara
en els vostres versos,
ostentosament arrengherats
a les biblioteques
dels fabricants del meu poble.)

Sé massa bé, però,
que rera del mite hi ha dolor,
barbàrie rera la història.

Sé massa bé que Dido
és un paper en excés escaient
per qualsevol dona;

i Virgili i Ovidi
i vós mateix
podíeu cantar-la.

Sé que Pigmalíó no és
un germà distint
de tants d'altres;

Ni Eneas un amant menys sedentari
que l'Ulisses
a qui donàreu veu nostrada.
Delenda est...?
No! Vós
heu estat
ben explícit:

“La Poesia, cal cercar-la
on se sap que és...”,
sense coneixement, potser,
si amb un déu advers
vam començar o vam entestar-nos
d'escriure.

(De *Eros més que Thànatos*, dins *Tria de Poemes*, 1994)

NIT TRISTA DE SANT JOAN

No vam saltar ni l'última foguera.

Nit sense sorolls ni xiuxiueig de brases.

Nit de somnífer, letífera remor.

(¿Quant de temps ha calgut
per saber cobejar el corb
—aquest literari animalot
de color d'ala de mosca?)

Nit per no viure-la:

dolor adéu, adéu amor.

Ho havíem cremat ja tot

(De *Vida privada*, 1973)

BELLA DAMA CONEGUDA

In memòriam Amàlia Soler

Us veig en una foto antiga:

éreu jove i bella

i dúieu el poeta, aleshores

infant, en braços.

L'escena era bonica
i amagava el déu salvatge:
divinitat abastament venerada
per vós i la vostra nissaga.

El meu record d'aquella tarda
—d'aquella foto esgrogueïda—
us fa amb un bell capell i un avió
—de quan en deien aeroplà—de paisatge.

M'apreciàreu perquè jo l'estimava
i jo us volia per estimar-lo,
per fer més clares unes ombres
que m'enterbolien certes imatges.

També us hauria volgut salvar,
com a ell, de les grapes inevitables.
Volia tornar-vos al retrat on ell
era innocent i vós jove i mundana.

Tots dos desapareguéreu sense acomiadar-vos,
deixant-me només el record,
aquest caos on he de cercar, sola,
les persones per estimar-vos.

(D' *A favor meu, nostre*, 1981)

BERLÍN: GENER 1929

Vita va interrompre

les seves versions

de Rilke.

El telèfon era Moabit 37-94,

i Friedrichstrasse l'estació d'arribada.

A la Funkturm, una tarda,

en escapada solitària i breu,

Vita va fer-li entendre

la poca durada de les passions humanes.

La conversa, prou animada,

el pols anímic de tant de voltatge,

van aconseguir silenciar

la letal marea humana.

(Les bombes futures

no van enterbolir gens la tarda.)

24 Brücken Allee, una adreça,

avui companya dels fantasmes

d'antigues ambaixades:

la ciutat no havia estat esberlada.

Virginia va retornar a Londres

al cap d'una setmana, malalta.

Vita va començar a creure que

“Leidenschaft” era una paraula

de formació ben estranya.

De fet, ni l'una ni l'altra
van pressentir gens
la retòrica del desastre.

(De *Berlin Suite*, 1985)

SCHÖNEBERG

Com sempre, ha estat un afer casual:
amistats d'amistats, aquí, allà,
Al Nord, al Sud...

No m'agrades, de primer.
Potser et veig els meus defectes
(difícil trobada d'escorpins!)
i vull sempre miralls
de la visió més perfecta.

Segueix la nit i el vi blanc,
d'una regió alemanya
que m'és totalment estranya.
Tot d'una (mentre "actúes")
ens trobem i ens sentim.

"Treu" és un adjectiu
que m'havia acabat d'aprendre,
i m'és molt útil per aquesta vetllada.

El vi i la nit segueixen i ens separen.
Hi ha, però, la meva fidelitat,
temporal i absoluta, pel teu cos,
pel teu tacte.

(De *Berlin Suite*, 1985)

TARDA A REGENT'S PARK

Els escorpins sempre ens tornem a trobar. Schöneberg a Londres. Un dia de juny. Som al cor d'aquesta ciutat que tu gairebé no coneixes, et vaig dir sota aquell opulent arbre. Vam fer l'amor: una assignatura pendent berlinesa. *Treu* encara era al teu vocabulari, Amb la distància, però, la fidelitat ja és més un recurs poètic que una realitat insalvable. L'endemà, quan havies desaparegut en un taxi a primera hora, via al Continent (*tota persona és una mica del Continent*), vaig trencar, sense voler, és clar, una ceràmica Worcester, ornament preuat per la mestressa de la casa. Tot té un preu. I el sentiment pot ser molt fràgil.

(D' *Homenatge a Walter Benjamin*, 1989)

FOSSAR DE LA PEDRERA

Un dia de gener

d'un any inesborrable,
van haver-hi novetats,
que tindrien aviat
el gust que tenen
les coses amargues.

(Yeats i Barcelona
havien desaparegut
de morts diferenciades.)

Avui veus noms:
són parpelles closes,
sec cop de tràmit.
(A l'època, magatzems de ciutat
s'anunciaven amb el braç enlaire.)

Aquell dia de gener
d'aquell any inesborrable,
el món va plorar Yeats.
A Barcelona tan sols la ploraven
els qui no podien ni plorar-la.

(De *L'amor a Barcelona*, 1998)

PER NADAL (SHED A LITTLE LIGHT)

In memoriam Mercè Vilaret

Hi ha llums de festa, d'alegria,
carrers de Barcelona, de Londres,
que són un escarni, una befa,
de quan teníem família.

(Magribins amunt i avall
de la Rambla de Catalunya,
i, de nit, més gent sense llar,
sense nord ni guia)

Bancs i caixes són els fantasmes
del Terminus, de l'Oro del Rhin,
de la Lluna, de quan era petita,
de quan tantes coses eren possibles.

Icària m'és un nou paisatge,
com també l'avinguda de la novícia,
de qui n'han dit que, en un indret,
dansava nua i sense cap malícia.

El Post House ja és un hotel anònim,
algú tornant després d'un cinema,
d'una llibreria, d'un musical,
o de tendes de films i de melodies.

A Tale of Two Cities
sense cap fretura dickensiana:
regust d'un telèfon, d'un fax,
de coses ja inassolibles.

Tos materna en un recó d'església:
Belsize Park pot ser també un drut
on, fins i tot, a la Nit de Nadal, la gent,
com a casa, va a missa.

Els carrers de Barcelona, de Londres,
tenen, per aquests dies,
un sabor rar, potser amarg,
i no sempre, no, procuren alegria.

(De *L'amor a Barcelona*, 1998)

SHEM VASHALOM...

Jerusalem, primavera de 1997

De moment, fusells,
ja hi era, la Bíblia, a l'equipatge.

L'any vinent, a Jerusalem,
repeteix l'home del mocador
com de fer farcells al cap.
(Així el veia la teva mare.)
No hi haurà mai més
una segona Massada,
recorda més d'un diari
i algunes ones hertzianes.

Avui, aquí, mares joioses de fills
que serveixen pàtria i pau improbable.

Quina pàtria? Quina pau?
Quina antiga i nova malfiança?

La meva, la teva, la seva...

He tornat i tornaré a Terra Santa,
la de pares i avis i clergues
repudiats, en altre temps,
per bones societats primfilades.
Pel capvespre blanc
el cavall de Mahoma
puja al cel de les trobades
ara mateix inimaginables.

Aquí van netejar un cos per uns;
a prop, la petjada del cavall
per uns altres, mentre tu cotitzes
amb sicles quatre bajanades.

En realitat, tu cobeges la pau,
la teva pròpia petjada:
àlef que ja no passa sols pel Plata,
tav del teu nom, del nou diccionari.

(De *L'amor a Barcelona*, 1998)

FLUNTERN

A l'ombra de Michael Furey. La figura pàtria sembla riure's, precisament, del mort i del qui el vetlla. Hi ha una mena d'error: no és una escultura realista, és l'encarnació d'un Franz Hals a la coberta—Bibliothèque de la Pléiade—de l'obra completa cartesiana. Missatge: "Filla meva, també tu t'erraràs". És a un cert cor d'Europa, d'una rica i exacta. Pàtria a la fi d'un apàtrida. La seva ànima defalleix, la de l'altre. Nora també hi és, etèria, amb somriure burleta de biografia recent publicada. A Zürichberg no cau neu feble un tercer dia de setembre, ni a través de l'univers ni, en la suau davallada, cap al seu darrer destí. En el gris del matí, plouen mots damunt de tots els vius i de tots els morts.

(D' *Homenatge a Walter Benjamin*, 1989)

ANNA GORENKO

Després, sense el teu talent,

totes hem estat, més o menys,
mig monges i mig putes,
mig de claustre, mig de carrer.

No hem tingut el teu pudor:
ens ha mancat l'enginy
del secret gentilici,
el talent de sonora màscara.

El meu poeta no valorava
ni paons blancs,
ni música de missa,
ni rebregats mapes.

Com al teu, però,
la mainada cridanera l'atabalava,
i no es delia ni pel te amb melmelada
ni per histèriques dames.

El nostre temps, ben cert,
no ha estat tan patètic com el teu.
Per aquesta raó, potser,
t'hem de retre homenatge;

més encara pel teu vers,

d'agulles tan daurades;
per la teva saviesa,
que ni les traïcions amaguen.

També perquè t'han cantat més
que tots els versos que vas escriure;
tan gelosos, que volien immortalitzar-te
amb llapis i pinzells i càmeres;

i perquè sempre seràs
tan lluny i tan a prop
de les nostres conquestes,
de les nostres davallades.

Després, sense el teu talent,
totes ens hem sentit com tu,
mig monges i mig putes,
tants dies, tan repetides vegades.

(D'*Eros més que Thànatos*, dins *Tria de Poemes*, 1994)

APRENENTATGE DE MICOL

In Memoriam Marià Vancells

El dia que vas morir

no vaig pensar gens en Rilke.
(No t'atorgaren temps
per cap més espina.)

Vaig aprendre a plorar:
m'acabaves de dibuixar
una nova geografia;
em començaves a guiar
cap al meu jo sencer,
fins a retrobar-nos,
potser, algun dia.

He plantat moltes roses
per tu, per si florien;
escric tots els versos
que no vas poder escriure;
t'invoco per dir
que tantes i tantes coses
no passarien.

El dia que vas morir...

l'obsenitat del sol,
la befa dels arbres,
el retret del teu bosc,

el llindar de l'altra riba,
aquell dia

(D' *Eros més que Thànatos*, dins *Tria de Poemes*, 1994)

COLOM A UNA FINESTRA DE BARCELONA

Tenia exactament els teus ulls. Què volies dir-me ?

(D' *Homenatge a Walter Benjamin*, 1989)

CARRER DE SETANTÍ

Dormia amb ulleres.
Llegia molts somnis.

(D' *Homenatge a Walter Benjamin*, 1989)

BERGGASSE 19, VIENA - 20 MARESFIELD GARDENS, LONDRES

Sé, fins i tot, que amb els sentiments podem fer trampa.

(D' *Homenatge a Walter Benjamin*, 1989)

LES DONES DE L'ANY 2000

Gotham, '95

A Maria Antònia Salvà, en homenatge

Potser tornarem al llapis,

sense veure de l'altra Roma
les acaballes de nou imperi.
La roda de Duchamp serà
quadrada, i una possessió entre núvols
la casa, a voltes, cobejada.
Haurem desat, curoses, el segle
de la crueltat i la despesa,
els ametllers eixorcs de rara poesia.
Executives com de Manhattan
o mestresses de casa insospitades,
flors d'amor i de gentilesa no marcides.

(de *L'amor a Barcelona*, 1998)

CORÍNTICA

“Si jo parlés totes les llengües dels homes i dels àngels,
però no tingués amor...” (*Corintis*, I .13 ;1)

A Maria-Mercè Marçal, en homenatge

Ara, que ja no parles la nostra llengua,
vull creure que els teus mots tenen el do
de qui sap llengües per nosaltres desconegudes.

Ara, que lectors teus, d'ahir i de sempre,
són encara una assemblea plorosa,
de campanes que toquen i cimbals que dringuen.

Ara, que ja tens el do de la profecia,
i saps tots els misteris i tota la ciència
perquè, abans, vas tenir amor en la vida.

Ara, que ja has ofert, a desgrat,
el teu cos i ha servit d'alguna cosa,
pensem, per l'amor que vas conrear en vida.

Ara, quan tampoc nosaltres ens alegrem
en la injustícia, ans gaudim en la veritat,
per al nostre aprenentatge d'amor, en vida.

Ara, amb tu creiem que l'amor
no caducarà mai, mentre esdevindran inútils
tantes quotidianes profecies.
Ara, quan encara ens cal l'aixopluc

de ciències parcials, tal volta de llengües,
tal volta de mots profanats cada dia.

Ara, veiem a través del teu mirall,
en enigma, en visió gens parcial, ni mesquina.
I, com per tu, l'amor serà la qualitat, la vida.

(De *Variacions*, "work in progress")

**EL DIA QUE DOROTHY PARKER
AMANYAGAVA EL SEU YORKSHIRE
O EL DISCRET TRIOMF
DE L'ESDRÚIXOLA**

Sabia molt bé què volia dir:
els llavis amb gust de llàgrimes
són els millors de molt
per a tantes, tan repetides vegades.

La dama sabia tant
que fins i tot, sovint, oblidava
el pastís de poma a l'Algonquin,
i no li hauria importat si la taula
hagués estat quadrada.

Les carícies, a la foto, la distreuen
de frases epigramàtiques,

d'alguns cretins que l'envoltaven,
de les ratlles de pagament
que, com sempre, l'esperaven.

El Yorkshire, però, sols mira la càmera
i ella, com tu, com jo,
prou que s'hi escarrassa,
prou que l'amanyaga,
prou que menysprea d'altres rucades.

De tota manera, el Yorkshire
no li estalvia la sal,
ni la memòria de la salabror,
ni l'enyor, potser, d'algunes llàgrimes.

(D' *Animals i plantes*, "work in progress")

HI HA COSES MASSA PURES

A Pere Quart/Joan Oliver, en homenatge

Sí, hi ha coses massa pures,
per temps de mediocritat gens entelada.

Acabem per agrair
absències no volgudes,
buits que no podem omplir, silenci...
mot que havíem bandejat del diccionari.

Del Vallès, però, encara en queden
alguns pins, força romaní...
potser la meva recança.
i poca cosa més: adéu quarteres i terra i turons.

Mentre, Barcelona treu l'escorrialles
d'algun projecte, mandrosa.
Grisor a un costat i a l'altre de la Plaça
i dubtes de sí Catalunya, avui, és catalana.
Per escarni, marxen exèrcits impúdics
i surten, de bosses de cel·lofana,
persones amb arnes dels anys seixanta:
el temps, sembla, no passa.

Hi ha coses massa pures
per tan quotidianes bajanades.

(D' *Animals i plantes*, "work in progress")

ELOGI DE L'ARANYA

T'havia vist tan sols

En cambres polsoses,
En recons resclosits,
En sostres que no abastava.

No t'emparellava amb l'esplendor del verd,
amb la glòria de la mort temporal de l'any,
amb l'exuberància de la nit més llarga,
amb el giravolt depressiu de maig.

No sabia que m'estalviaves fiblades,
(com un amor que no acaba de ser),
Ni sabia que eres, natural, l'artista
tan gran que ni tan sols se'n vanta.

Ara, molts dies, miro el progrés de la teva obra,
la correcció de les teves línies,
la teva capacitat de menjar-te a d'altres,
la teva fragilitat als meus dits o als d'altri.

Ets i, per a mi, no eres,
com tanta gent, com tantes coses,
com el passat emmagatzemat
i el futur que, poc o molt, s'atansa.

(D' *Animals i plantes*, "work in progress")

ESQUIROL EN UN ARBRE PELAT (D'HIVERN)

Esquirols, antics companys dels Midlands,
que reapareixen en la teva vida
quan ja els has despullat de molta poesia.

Davant del carrer sense massa vocació urbana,
un gos que no tindries, un Rottweiler,
sembla mirar-se, suspicax, la bestiola ben acabada.

L'arbre enganya, també l'esquirol,
també el silenci tan proper de la urbs
que creies estimar i t'erraves.

Té una bella cua i distant és bella peça,
tan bella que et fa oblidar sovint
la seva rapacitat d'humil depredadora.

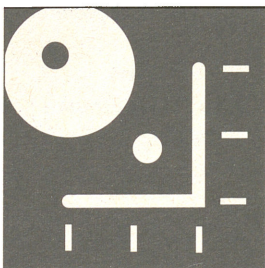
En l'arbre pelat, en un hivern
mediterrani amb vocació de nord,
llueix tant com un amor absolut.

En definitiva, t'ha costat molts anys
saber que també l'amor, encara més,
alguna passió, pot rosegar-te l'ànima.

Com sempre, difícil aprenentatge:
impossible decidir que, a l'arbre pelat d'avui,
el bell animal és, en definitiva, una rata.

(D' *Animals i plantes*, "work in progress")

L'autora ha llegit aquests poemes al Centre de Cultura «Sa Nostra»
el dia 25 de febrer de 2002

85. OLVIDO GARCÍA VALDÉS. *Poemas*
86. JOSEP M. MARTÍNEZ ANGLÈS. *Poemes*
87. AURORA LUQUE. *Cuaderno de Mallorca*
88. LLUÍS URPINELL-I-JOVANI. *Poemes*
89. JACOBO CORTINES. *Paisaje en el tiempo*
90. XOSÉ MARÍA ÁLVAREZ CÁCCAMO. *Poemas*
91. JOSÉ MARÍA ÁLVAREZ. *Poemas*
92. FRANCESC FLORIT NIN. *Memorial dels ulls*
93. MARC GRANELL. *Selecció de Poemes*
94. ALMUDENA GUZMÁN. *Poemas*
95. MIGUEL ANXO FERNÁN-VELLO. *Poemas*
96. DOMINGO-LUIS HERNÁNDEZ. *No más que la mañana [Poemas, 1986-1999]*
97. PILAR PALLARÉS. *Poemas*
98. ANTONI MARÍ. *Poemes*
99. JUAN MANUEL VILLALBA. *Poemas*
100. ANTONIO CARVAJAL. *De Flandes las campañas*
101. VICENÇ LLORCA. *La plaça de la poesia*
102. FERNANDO DELGADO. *Sobre el amor y sus contrarios (Antología)*
103. JOSEP PIERA. *En el nom de la mar..., i un inèdit (1991-2000)*
104. FRANCISCO CASTAÑO. *Del decorado y la naturaleza*
105. PABLO DEL BARCO. *El mirador de silencios (Antología)*
106. JOSÉ HIERRO. *Poemas*
107. PERE JOAN MARTORELL. *Després del silenci*
108. BASILIO RODRÍGUEZ. *Breve antología poética (1938-2000)*
109. JOSÉ DANIEL M. SERRALLÉ. *Poemas*
110. MARGARITA BALLESTER. *Poemes*
111. ESTEBAN PISÓN. *Euroversos (Antología)*
112. XUAN BELLO. *Poemas*
113. SILVIA UGIDOS. *Poemas*
114. ANDREU PERIS. *Quadern de versions i altres inèdits*
115. MANUEL RUIZ AMEZCUA. *Luz de la palabra*
116. JORDI VINTRÓ. *Poemes*
117. MIGUEL ÁNGEL VELASCO. *Amonites*
118. GABRIEL DE LA S. T. SAMPOL. *Apocatàstasi*
119. MILENA RODRÍGUEZ GUTIÉRREZ. *Saliendo de la noche*
120. JOSÉ LUIS LÓPEZ BRETONES. *La extrañeza (Poemas, 1992-2001)*
121. ÀLEX SUSANNA. *Poètiques*
122. AMALIA BAUTISTA. *La casa de la niebla. Antología (1985-2001)*

Universitat de les
Illes Balears

ISBN 84-7632-723-4

9 788476 327234

"SA
NOS
TRA"

Obra Social
i Cultural